

Στέφανος, πλήρης πίστεως καὶ δυνάμεως ἐποίει τέρατα καὶ σημεῖα μεγάλα ἐν τῷ λαῷ. Ἀνέστησαν δέ τινες τῶν ἐκ τῆς συναγωγῆς τῆς λεγομένης Λιβερτίνων καὶ Κυρηναίων καὶ Ἀλεξανδρέων καὶ τῶν ἀπὸ Κιλικίας καὶ Ἀσίας συζητοῦντες τῷ Στεφάνῳ, καὶ οὐκ ἴσχυον ἀντιστηῆναι τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πνεύματι ᾧ ἐλάλει.

Τότε ὑπέβαλον ἄνδρας λέγοντας ὅτι ἀκηκόαμεν αὐτοῦ λαλοῦντος ῥήματα βλάσφημα εἰς Μωυσῆν καὶ τὸν Θεόν· συνεκίνησάν τε τὸν λαὸν καὶ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ τοὺς γραμματεῖς, καὶ ἐπιστάντες συνήρπασαν αὐτὸν καὶ ἤγαγον εἰς τὸ συνέδριον, ἔστησάν τε μάρτυρας ψευδεῖς λέγοντας· ὁ ἄνθρωπος οὗτος οὐ πάυεται ῥήματα βλάσφημα λαλῶν κατὰ τοῦ τόπου τοῦ ἁγίου καὶ τοῦ νόμου· ἀκηκόαμεν γὰρ αὐτοῦ λέγοντος ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος οὗτος καταλύσει τὸν τόπον τοῦτον καὶ ἀλλάξει τὰ ἔθνη ἃ παρέδωκεν ἡμῖν Μωυσῆς.

Καὶ ἀτενίσαντες εἰς αὐτὸν ἅπαντες οἱ καθεζόμενοι ἐν τῷ συνεδρίῳ εἶδον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡσεὶ πρόσωπον ἀγγέλου.

Εἶπε δὲ ὁ ἀρχιερεὺς· εἰ ἄρα ταῦτα οὕτως ἔχει; Ὁ δὲ ἔφη· ἄνδρες ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ἀκούσατε. Ὁ Θεὸς τῆς δόξης ὤφθη τῷ πατρὶ ἡμῶν Ἀβραάμ ὄντι ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, πρὶν ἢ κατοικῆσαι αὐτὸν ἐν Χαρράν, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ δεῦρο εἰς γῆν ἣν ἄν σοι δεῖξω. τότε ἔξελθὼν ἐκ γῆς Χαλδαίων κατώκησεν ἐν Χαρράν. Κάκειθεν μετὰ τὸ ἀποθανεῖν τὸν πατέρα αὐτοῦ μετώκησεν αὐτὸν εἰς τὴν γῆν ταύτην εἰς ἣν ὑμεῖς νῦν κατοικεῖτε· καὶ οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ κληρονομίαν ἐν αὐτῇ οὐδὲ βῆμα ποδός, καὶ ἐπηγγείλατο δοῦναι αὐτῷ εἰς κατάσχεσιν αὐτῆν καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ μετ' αὐτόν, οὐκ ὄντος αὐτῷ

τέκνου.

Σολομών δὲ ὤκοδόμησεν αὐτῷ οἶκον. Ἄλλ' οὐχ ὁ Ὑψιστος ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ, καθὼς ὁ προφήτης λέγει· ὁ οὐρανός μοι θρόνος, ἡ δὲ γῆ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν μου· ποῖον οἶκον οἰκοδομήσετέ μοι, λέγει Κύριος, ἢ τίς τόπος τῆς καταπαύσεώς μου; Οὐχὶ ἡ χεὶρ μου ἐποίησε ταῦτα πάντα; Σκληροτράχηλοι καὶ ἀπερίτμητοι τῆ καρδία καὶ τοῖς ὠσίν, ὑμεῖς ἀεὶ τῷ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ ἀντιπίπτετε, ὡς οἱ πατέρες ὑμῶν καὶ ὑμεῖς.

Τίνα τῶν προφητῶν οὐκ ἐδίωξαν οἱ πατέρες ὑμῶν; καὶ ἀπέκτειναν τοὺς προκαταγγείλαντας περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ δικαίου, οὗ νῦν ὑμεῖς προδότες καὶ φονεῖς γεγένησθε· οἵτινες ἐλάβετε τὸν νόμον εἰς διαταγὰς ἀγγέλων, καὶ οὐκ ἐφυλάξατε.

Ἀκούοντες δὲ ταῦτα διεπρίοντο ταῖς καρδίαις αὐτῶν καὶ ἔβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ' αὐτόν. Ὑπάρχων δὲ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου, ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανὸν εἶδε δόξαν Θεοῦ καὶ Ἰησοῦν ἐστῶτα ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ, καὶ εἶπεν· ἰδοὺ θεωρῶ τοὺς οὐρανοὺς ἀνεωγμένους καὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ ἐστῶτα.

Κράξαντες δὲ φωνῇ μεγάλη συνέσχον τὰ ὦτα αὐτῶν καὶ ὤρμησαν ὁμοθυμαδὸν ἐπ' αὐτόν, καὶ ἐκβαλόντες ἔξω τῆς πόλεως ἐλιθοβόλουν. Καὶ οἱ μάρτυρες ἀπέθεντο τὰ ἱμάτια αὐτῶν παρὰ τοὺς πόδας νεανίου καλουμένου Σαύλου, καὶ ἐλιθοβόλουν τὸν Στέφανον, ἐπικαλούμενον καὶ λέγοντα· Κύριε Ἰησοῦ, δέξαι τὸ πνεῦμά μου. Θεὸς δὲ τὰ γόνατα ἔκραξε φωνῇ μεγάλη· Κύριε, μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην. Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐκοιμήθη.

Σαῦλος δὲ ἦν συνευδοκῶν τῇ ἀναιρέσει αὐτοῦ.

Ἀπόδοση στη νεοελληνική:

Ὁ Στέφανος, γεμᾶτος πίστιν καὶ δύναμιν, ἔκανε τέρατα καὶ θαύματα μεγάλα μεταξὺ τοῦ λαοῦ. Μερικοὶ ἀπὸ τὴν συναγωγὴν, ποὺ ἐλέγετο τῶν Λιβερτίνων καὶ τῶν Κυρηναίων καὶ τῶν Ἀλεξανδρέων καὶ ἀπὸ τοὺς καταγομένους ἀπὸ τὴν Κιλικίαν καὶ Ἀσίαν, ἐσηκώθηκαν καὶ συζητοῦσαν μὲ τὸν Στέφανον, ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ ἀντισταθοῦν εἰς τὴν σοφίαν καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα μὲ τὸ ὁποῖον ἐμιλοῦσε.

Τότε ἔβαλαν κρυφὰ ἀνθρώπους νὰ ποῦν, «Τὸν ἀκούσαμε νὰ λέγη λόγια βλάσφημα κατὰ τοῦ Μωϋσέως καὶ κατὰ τοῦ Θεοῦ». Καὶ ξεσήκωσαν τὸν λαὸν καὶ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ τοὺς γραμματεῖς, ὤρμησαν ἐπάνω του καὶ τὸν ἄρπαξαν βιαίως καὶ τὸν ἔφεραν εἰς τὸ συνέδριον. Παρουσίασαν καὶ ψευδομάρτυρας, οἱ ὁποῖοι ἔλεγαν, «Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν παύει νὰ λέγη λόγια βλάσφημα κατὰ τοῦ ἁγίου αὐτοῦ τόπου καὶ κατὰ τοῦ νόμου. Διότι τὸν ἔχομεν ἀκούσει νὰ λέγη ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος θὰ καταστρέψῃ τὸν τόπον αὐτὸν καὶ θὰ ἀλλάξῃ τὰ ἔθιμα ποὺ μᾶς παρέδωκε ὁ Μωϋσῆς».

Καὶ ὅλοι ποὺ ἐκάθοντο εἰς τὸ συνέδριον προσήλωσαν εἰς αὐτὸν τὰ βλέμματα καὶ εἶδαν τὸ πρόσωπόν του νὰ εἶναι σὰν πρόσωπο ἀγγέλου.

Εἶπε τότε ὁ ἀρχιερεὺς, «Ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα;».

Ὁ Στέφανος εἶπε, «Ἄνδρες ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ἀκούσατε. Ὁ ἔνδοξος Θεὸς ἐφανερώθηκε εἰς τὸν πατέρα μας Ἀβραάμ, ὅταν ἦτο εἰς τὴν Μεσοποταμίαν πρὶν κατοικήσῃ εἰς τὴν Χαρράν, καὶ τοῦ εἶπε, Φύγε ἀπὸ τὴν χώραν σου καὶ ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς σου καὶ ἔλα εἰς τὴν χώραν ποὺ θὰ σοῦ δείξω. Τότε ἔφυγε ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Χαλδαίων καὶ κατώκησε εἰς τὴν Χαρράν. Ἀπὸ ἐκεῖ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατέρα του, ὁ Θεὸς τὸν ἔφερε νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν χώραν αὐτήν, εἰς τὴν ὁποίαν

σεῖς τώρα κατοικεῖτε. Δὲν τοῦ ἔδωκε ὅμως κληρονομίαν εἰς αὐτὴν οὔτε ἓνα βῆμα, ἀλλὰ ὑποσχέθηκε νὰ τὴν δώσῃ ὡς ἰδιοκτησίαν εἰς αὐτὸν καὶ τοὺς ἀπογόνους του ὕστερα ἀπὸ αὐτόν, ἂν καὶ δὲν εἶχε παιδί.

Ἄλλ' ὁ Σολομών ἦτο ἐκεῖνος ποὺ τοῦ οἰκοδόμησε οἶκον. Ὁ ὕψιστος ὅμως δὲν κατοικεῖ εἰς χειροποιήτους ναοὺς, καθὼς ὁ προφήτης λέγει: Ὁ οὐρανὸς εἶναι ὁ θρόνος μου, ἡ δὲ γῆ ὑποπόδιον τῶν ποδιῶν μου. Τί εἶδους οἶκον θὰ μοῦ οἰκοδομήσετε, λέγει ὁ Κύριος, ἢ ποιός εἶναι ὁ τόπος τῆς ἀναπαύσεώς μου; Τὸ χέρι μου δὲν τὰ ἐδημιούργησε ὅλα αὐτά; Σκληροτράχηλοι, μὲ ἀπερίτμητη καρδιὰ καὶ αὐτιά, σεῖς πάντοτε ἀντιτίθεσθε πρὸς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὅπως οἱ πρόγονοί σας ἔτσι καὶ σεῖς.

Ποιὸν ἀπὸ τοὺς προφήτας δὲν κατεδίωξαν οἱ πρόγονοί σας; Ἐσκότωσαν ἐκείνους ποὺ ἐπροφήτευσαν τὸν ἐρχομὸν τοῦ Δικαίου, καὶ τώρα ἐγίνατε σεῖς προδόται του καὶ φονηάδες του· σεῖς ποὺ ἐπήρατε τὸν νόμον εἰς ἐντολάς, ποὺ ἐδόθησαν δι' ἀγγέλων, καὶ ὅμως δὲν τὸ ἐφυλάξατε.

Ἐνῶ ἄκουαν αὐτά, ὠργίσθησαν καὶ ἔτριζαν τὰ δόντια τους ἐναντίον του. Ἄλλ' ὁ Στέφανος γεμᾶτος Πνεῦμα Ἅγιον προσήλωσε τὸ βλέμμα του εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶδε τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν Ἰησοῦν νὰ στέκεται εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ εἶπε, «Βλέπω τοὺς οὐρανοὺς ἀνοικτοὺς καὶ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου νὰ στέκεται εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ».

Αὐτοὶ ἐφώνησαν μὲ δυνατὴν φωνὴν, ἐβούλωσαν τὰ αὐτιά τους καὶ ὤρμησαν ὅλοι μαζί ἐπάνω του, καὶ ἀφοῦ τὸν ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, τὸν ἐλιθοβολοῦσαν. Οἱ μάρτυρες ἔβαζαν τὰ ἐνδύματά τους κοντὰ στὰ πόδια κάποιου νέου, ποὺ ὠνομάζετο Σαῦλος καὶ λιθοβολοῦσαν τὸν Στέφανον, ὁ ὁποῖος ἐπεκαλεῖτο καὶ ἔλεγε, «Κύριε Ἰησοῦ, δέξου τὸ πνεῦμα μου». Ἀφοῦ δὲ ἐγονάτισε ἐφώνησε μὲ φωνὴν δυνατὴν, «Κύριε, μὴ λογαριάσῃς εἰς αὐτοὺς τὴν ἁμαρτίαν αὐτῆν». Καὶ λέγοντας αὐτὸ ἐξέπνευσε.

Ὁ δὲ Σαῦλος παρευρίσκετο ἐπιθυμώντας ὁμοίως τῆ θανάτωσὶς του.